

Ягоди

Микола Костомаров

(З чеського)

Ішла моя мила
По ягідочки
В зелені гайочки,
Та й застромила
Тернову шпичку
В біленьку ніжку.
Ніженька стала
Дуже боліти,
Не зможе мила
На ніжку ступити.
Почала мила
Стиха плакати,
Терен лаяти:
- Ох ти, тернино,
Гостра тернино!
Се через тебе
Мені причина,
Се через тебе
Я так хвораю,
За сее треба
Тебе із гаю
Всю постинати
Й позакидати! -
- Сядь в холодочку,
Моя миленька,
Я ж до ставочку
Піду по коненька. -
Коник біленький
В травці густенькій
Пасеться, грає,
Пана піджидає.
Сіла миленька
У холодочку
В зеленім лісочку,
Стала тихенько

Вона здихати
Та жалковати:
- Ох, моя мати,
Мати старесенька,
Неня ріднесенька!
Все мені каже
Хлопців бояться,
Од їх ховаться!
Чом їх бояться,
Од їх ховаться?
Вони добренькі
І приятненькі! -
Тут я приїхав
На білому коню,
Наче сніжок,
В зелений лісочок,
Прип'яв конька
Срібним повіддям
Та до сучка,
З дівкою обнявся,
Поцолувався,
Тулив к серденьку
Свою миленьку.
Забула мила,
Що ніжка боліла!
Тут ми ласкалися,
І цілувалися,
І милувалися.
- Вечір надходить.
Ох, мій миленький,
Мій люб'язненький,
Ой схаменися,
Не забарися!
Сонце заходить,
Місяць зіходить,
Нічка настигне,
Нас в лісі застигне!
Їдьмо додому. -
Тут я швиденько,
Взявши миленьку,
З нею по долу

На білому коню
Дмухнув додому!